

A történet másik főszereplője, Jonathan gazdag és magányos. A negyvenéves cégtulajdonost a legjobb barátja miatt hagyta ott a felesége. A Sors azonban nem akarja, hogy tovább szenvedjen. Egy titokzatos naptárat talál, és a gyönyörű, kézzel írt szövegek miatt rég nem látott édesanyja jut az eszébe:

Eltartott egy darabig, míg rájött, mi a furcsa érzés oka: a lendületes betűk az édesanyja, Sophia kézírására emlékeztették, aki akkor vált el az apjától, amikor Jonathan még csak tíz éves volt.

Pontosan így írt ő is, ezeket a hosszú hurkokat használta, a fia egy örökkévalóság óta nem gondolt már rá, ám miközben átfutott a feljegyzéseken, fájdalmas élességgel felvillantak előtte mindazok a levélkék és cédulák, melyekre annak idején mindenütt rábukkant a házban. „Jó reggelt, drágám, legyen szép a napod!”

Ez az üzenet várta a reggelizőasztalon a rántottával és sonkával teli tányérja mellett. Később, amikor a szünetben kicsomagolta az uzonnáját, minden alkalommal rábukkant a csomagolópapírra írt „jó étvágyat!” üzenetre.

Az anyja nem feledkezett el arról sem, hogy piros filctollal szívecskét rajzoljon melléjük. „Ne szomorkodj, a következő jobban sikerül!” Ezt a vigasztalást ragasztotta a matematika füzetbe az elrontott dolgozat mellé. „Szép álmokat kívánok!” Az anyja minden este kivétel nélkül egy ilyen üzenetet csúsztatott a párnája alá.

Ezek azonban csupán apró cédulák voltak, és az üzenetek semmit sem változtattak azon a tényen, hogy Jonathan anyja nem csupán a férjét, de vele egyidejűleg egyetlen gyermekét is elhagyta. Hazatért szülőföldjére, Firenze közelébe, arra a helyre, aminek csak vonakodva fordított hátat, miután a hatvanas évek vége felé megismerkedett az Olaszországban cserediákként tanuló leendő férjével.

Így aztán több mint harminc évvel ezelőtt hazamenekült szépséges, jó meleg hazájába – Jonathan pedig itt maradt a hideg északon hűvös természetű apja mellett. Senki nem tudhatta, hogy a nevében a középső N betű a Nicoló rövidítése. Ebben a pillanatban is szinte már úgy érezte, hogy az anyja suttogását hallja:

– Nicolino, drágaságom! – mintha ott állt volna mellette. – Ti amo molto. Molto, molto, molto!

Csakhogy akárhogy is moltózott, végül elment. Soha többé nem hallott róla egészen a mai napig.

Most pedig itt bámulta ezeket a betűket, melyek titokzatos módon éppen rá emlékeztették. Csodálkozva megérintette a papírra hulló esőcseppet és a gyorsan elmosódó tintát. Még jobban meglepődött, amikor rájött, hogy nem is esik az eső.